

ΤΙ ΣΚΑΡΩΝΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

‘Η γυναίκα του Μπατρώ και η ‘Αννα ή Αυστριακή. Μιά συννεμίλια σέ πελύ ύψηλόν τσενον. ‘Ο Άγγλος πού ήθελε νά δη τό Σαρσαι. ‘Ο ξανθός νέος και ό γέρος μέ τά άσπρα γένεια. Στό σπίτι του κριτικού. ‘Ο θρωλικός Ποσανινέ. Τό πριγκιπάτον και ή ρωσική γλώσσα. Στο άτελιε των ζωγράφων. ‘Η αγελάδα του καλλιτέχνη. ‘Η άγωνα της εξώσεως. Πώς την έπαθε ένας περίφημος κμηματικός. Τά ατύχημα των Μεγάλων άνδρων. Μιά άκαθάρια πού γελοιοποιείται από μία φάρσα. Μακάβριες φάρσες. Τά πένθημα συμπόσια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΦΑΡΣΑ.—Ένας ύπάλληλος φερετροποσειου, ό όποιος έξαπατηθείς από ένα φαρσέ πηγαίνει στο σπίτι όπου κάθονται δύο γεροντοκόρες, ένα φετρο νομιζοντας ότι ή μία απ' αυτές είχε πεθάνει!...

άνθρωποι εινε συνήθως πολύ αγαθοί άνθρωποι, πολύ ειλικρινείς, γιατί πιστευουν τυφλά στην ειλικρίνεια των άλλων, άνίκανοι να βιάσουν γιατί δε βλέπουν τό καινό πουθενά γύρω τους. ‘Η άδωότη τους τους άφοπλίζει, και αυτής της άθωότητος έσωφελουόται συχνά οι άλλοι για να τους ξεγελάσουν και νά τους παίξουν διάφορες φάρσες. Γι' αυτό θα μπορούσε πολύ σωστά να θεωρηθί κανείς τούς φαρσές ως ανθρώπους άνάνδρους και ζυδαίους. ‘Εντούτοις αυτό δεν εινε σωστό. Κ' εν πρώτους, όλοι μας νοιώθουμε κάποια μουσική χαρά ξαφνιάζοντας τους άλλους άνθρώπους. ‘Απόδειξη αυτού εινε όταν έχουμε νά ανακωλύσουμε χαρμιά ενόραση είδηση σ' ένα φίλο μας παρουσιάζομαστε σ' αυτόν ασβραίο, σκυθρωπό, ούτως ώστε ή έκφραση μας νά τόν κάνει νά άνησυχή. Μά άξαφνα σκάζουμε στα γέλια και τού άναγγέλουμε το εχαριστο νέο. ‘Εν' είνε τσόπος κ' αυτός για να τόν κάνουμε να νοιώσει περισσότερο χαρά. Και δε χρειάζεται ίσως τό πολύ για νά παίξη κανείς μία φάρσα.

‘Η ιστορία εινε γεμάτη από φάρσες από τις όποιες θ' αναφέρουμε δύο μερικώς :

Κάποτε ή βασίλισσα της Γαλλίας ‘Αννα ή Αυστριακή εινε στο Μπατρώ, ύπουργό, ποιητή και μέλος της ‘Ακαδημίας, φημισμένον για τις διάφορες φάρσες πού σκάρωσε, ότι θα έπιθυμούσε να γνωρίση τη γυναίκα του. ‘Ο Μπατρώ της τό ύποσχέθηκε ευχαρίστως.

— Μόνο, της εινε, ή γυναίκα μου εινε λίγο κουφή.

— Αυτό δεν έχει σημασία. τού άπάντησε ή βασίλισσα, θα της μιλάω δυνατά.

‘Ο Μπατρώ έτρεξε άμέσως στο σπίτι του, άνάγγειλε την κοκακωτική αυτή είδηση στη γυναίκα του, μά συγχρόνως της εινε νά μιλήει δυνατά, νά φωνάξη μάλιστα όταν παρουσιασθή στη βασίλισσα, γιατί ή Μεγαλειότης της άκουγε με δυσκολία. Μόλις ή κυρία Μπατρώ μπήκε στο διαμέρισμα της βασίλισσης, ή τελευταία άρχισε νά της μιλήει φωνάζοντας δυνατά μά ή κυρία Μπατρώ της άπαντούσε κραυγάζοντας με όλες της τις δυνάμεις. ‘Η δύο γυναίκες χαιόσαν τόν κόμο καθώς κουβέντιαζαν, νομιζοντας ή μία την άλλη κουφή, ένώ ό βασιλευς τόν όποιον ό Μπατρώ είχε είδοποιήσει προηγουμένως για την τολμηρή φάρσα του, κρατούσε τά πλευρά του από τά γέλια του...

Κάποτε ένας Άγγλος, πού εινε πλείστον στο Παρίσι, θέλησε νά γνωρίση τόν περίφημο κριτικό τού παρελθόντος αιδώνος Φραγκίσκο Σαρσαι. Γι' αυτό λοιπόν άρχισε να συχνάζει σ' ένα ρεσταράν όπου έτρωγαν πολλοί διανοούμενοι. ‘Εκει ένα βράδι τόλημε νά ρωτήση ένα ψηλό, ξανθό νέο πού έτρωγε κοντά του για τό Σαρσαι.

— Είμαι έγω ό ίδιος, τού άπάντησε με σοβαρότητα έκείνος, θέλοντας νά παίξη μαζί του.

‘Ο Άγγλος τότε κατενθουσιασμένος τόν παρεκάλεσε νά τού κάνει τη μεγάλη τιμή και νά τόν δεχθή στο σπίτι του.

— Πολύ ευχαρίστως, άπάντησε ό ξανθός νέος. Κατοικώ στην όδο Ντουαί 15. Μονάχα σάς προειδοτώω ότι θα βρήςτε σπίτι μου έναν άγριόάνθρωπο : έναν χοντρό γέρο με άσπρα γένεια και γυαλιά, ό όποιος θά σάς πη ότι εινε ό Φραγκίσκος Σαρσαι. Αύτός

εινε ό ύπηρέτης μου και τού έχω δώση έντολή νά λήη έτσι για νά διώχνη τούς άνοχηλικούς έπισκέπτας. ‘Εσείς όμως νά μνή τόν άκούσετε. ‘Επιμείναιτε να μήτε στο σπίτι μου και εν άνάγκη στείλτε τον στον διάβολο!...

‘Ο Άγγλος την όρισμένη ήμέρα πήγε στο σπίτι του Σαρσαι, στην όδο Ντουαί. ‘Ο πρώτος άνθρωπος πού εινε έκεί ήταν ό γέρος με τ' άσπρα γένεια και με τά γυαλιά, ό αληθινός δηλαδή Σαρσαι. Μπορείτε εύκολα νά φαντασθήτε τί έπακολούθησε.

— Έγώ είμαι, σάς λέω, ό Σαρσαι! Έλεγε ό κριτικός.

— Άστε τα αυτά!... Ξέρω... Ξέρω!... Έλεγε ό Άγγλος... ‘Ο κύριός σου μου τά εινε όλα... Είσαι ό ύπηρέτης του...

— Μά, κύριε...

— Φτάνει παιά!... Σου εινε ότι τά ξέρω όλα...

— Μά, κύριε...

— Μά τό θά, είσαι πολύ ξεροκέφαλος, άνθρωπέ μου! Σου εινε ότι ξέρω...

— Βγάτε, έξω, κύριε!

‘Ετσι ό Άγγλος θέλοντας και μή, άναγκάστηκε νά φύγη κακήν κακάς.

Κατά τόν 18ον αιώνα ζούσε στο Παρίσι κάποιος Ποσανινέ, τού όποιου ή εύπιστία παραμένει ακόμα και σήμερα παροιμιώδης. Τό σύνολό του, ή έκφρασή του, ή κουβέντα του ήταν τέτοιες ώστε όποιος τόν έπλησίαζε έμειναν άμέσως τόν περασμό νά τού σκαρώη μία φάρσα. Μία μέρα, οι φίλοι του κατωρθησαν να τόν πείσουν—άγνωστον πώς—ότι κάποιος Ρώσος πριγκίψη τόν εινε διορίζει κυβερνήτη τού πριγκιπάτου του. ‘Ο Ποσανινέ τ'άχαινε άμέσως κ' έτοιμάστηκε να φύγη για τή Ρωσία. Τότε οι φίλοι του τού ειναν ότι ήταν άπαράιτητο πριν φύγη για τή Ρωσία και άναλάβη τη διοίκηση τού πριγκιπάτου, να μούθη τά ρωσικά.

‘Ο Ποσανινέ τό βρήκε αυτό πολύ λογικό κ' όμέσως άρχισε νά ψάχνη για νά βρη ένα καθηγητή της Ρωσικής. Έψαχνε επί καιρό, ως ότου στο τέλος τόν βρήκε. ‘Ο καθηγητής, δασκαλεμένος από τούς φίλους τού Ποσανινέ, τού ζήτησε ύπεροχο άμοιβή για τά μαθήματα του. ‘Ο Ποσανινέ άναγκάστηκε νά ύποβλήθη σ' αυτή τη θυσία... Κ' έτσι επί έξη μήνες έκανε άνελλιπώς και τακτικώς μαθήματα ρωσικής.

— Πώς πάνε τά ρωσικά, Ποσανινέ ; τόν ρωτούσαν κάθε τόσο έκείνοι πού τού ειναν σκαρώσει τη φάρσα.

— Πολύ καλά, φίλοι μου... Τους άπαντούσε. Θα βρισκομαι σε λίγο εις θέσιν να κουβεντιάζω με τούς ρώσους πριγκίψας και με τόν ίδιο τόν Τσάρο.

‘Ο φταχός!... ‘Οταν επί τέλους έμαθε τά ρωσικά, ή φάρσα τού άπεκαλύφθη.

Τέτοιου είδους φάρσες γίνονται στό κέντρα όπου συχνάζουν καλλιτέχνες και προπατούν στο άτελιε των ζωγράφων. Άλλοιμοιο στο μαθητευομενο καλλιτέχνη πού θα μνη για πρώτη φορά στο εργατήριο τού μέλλοντος δασκάλου του! Οι άλλοι, οι καλύτεροι σύντροφοι του, τόν παρακολουθούν σε κάθε τού βήμα. Τού παρουσιάζουν στα μάτια του τά ξεσφομενότερα θεάματα. Οι έκπληγής διαδέχονται ή μία την άλλη. Κι' ως πού νά συνήθιση στο ξεσφομενικό αυτό περιβάλλον, ό νέος καλλιτέχνης κινδυνεύει νά τρελλαθί.

‘Οταν οι καλλιτέχνη θέλουν νά γελάσουν, κάνουν ότι τους κατεβάρη καθότανε στη σοφία ενός πανψηλού κριτικού στην Πλατεία τού Χρηματιστηρίου στο Παρίσι, εινε ή χνη έμπνευση νά πάρη στο δαμάτιό του και νά μεγαλώσει μία μικρή αγελάδα. Οι γαιόντες του, όπος εύκολα μπορεί νά τω φαντασθί κανείς, άρχισαν νά παρακωλύονται για τά μουγκρίσματα τού ζώου πού δέν τους άφηναν νά κοιμηθούν. ‘Ο καλλιτέχνης όμως δέν έννοοσε με κανένα τρόπο νά βγάλη την αγελάδα από τό δωμάτιό του. Γι' αυτό κ' οι γαιόντες έκαναν άγωγή ζητώντας από τούς ειληνοδισιο να κάνει έξωση της αγελάδας. Πρώγμισι έγινε ή δίψη και άπερασίσθη ή έξωση της. Μά, εν τή μεταβή τό ζώο ειχε μεγαλώσει και όταν ό δημοστικός

Ο ΕΚΚΡΕΤΗΡΗΘΟΣ.—Μοναχικοί για νά παίξουν φάρσες στους άνίδους και τούς άπλοικούς εινε οι έκκρετιρίμοιοι. Στην αιώνα μας, πού παραμένει ένα Ποσανινέ κωμωδία της μόδας κατά την έποχή τού διευθυντή, έβλεπτε έναν έκκρετιρίμοιο ό όποιος διασκεδάει τούς θιάμους, έκκατώντας έναν άφελή πελάτη, ό όποιος άκούγοντας τη φωνή τού έκκρετιρίμοιου, ψάχνει προς όλες τις μερες για νά δη από τού προσέχεται ή φωνή αυτή.

κλήτηρ παρουσιάστηκε βρέθηκε μπρός σ'ε μιά αγελάδα ή οποία δέν χωρούσε παιά νά περάση από τήν πόρτα. Καί έπειδή ό κύριος της δέν δέχονταν μέ κανένα τρόπο νά τή σφάξουν αναγκάστηκαν νά τή δέσουν και νά τήν κατεβάσουν μέ τό σκονί από τό παράθυρο του δοματίου του έκτου κατώματος στό όποιο έμεινε ό ζωγράφος. Φαντάζεσθε πόσο γέλασαν τήν ήμέρα έκείνη ό πολυάριθμοί διαβάται της παριανής πλατείας του Χρηματοσπίριου !...

Τό νά σκαρώση κανείς μιά φάρα σ' ένα άπλοϊκό άνθρωπο, σ' έναν άφελή δέν εινε και δύσκολο πράγμα... Μά νά ξεπατήση κανείς ένα σοφό άνδρα, ένα μεγάλο έπιστήμονα, γιά φαντασθήτε !... Καί όμως πολλές φορές, πάμπολλες μάλιστα, και όί σοφοί έπεσαν θύματα τών διαφόρων φαρσέρ. Έτσι τήν έπαθε κι' ό περίφημος μαθηματικός Μιχαήλ Σάολ, του όποιου τό πάθημα παρέμεινε ιστορικό. Ό έπιστήμων αυτός, γιά τόν όποιο δλόκληρη ή μαθηματική έπιστήμη ήταν ένα παιχνίδι, όταν έφτασε στα έξήντα, τον κατέλαβε έξαφνα ή μανία της συλλογής αυτογράφων. Έπίστευε, φαίνεται, ότι ένα μαθηματικό κεφάλι ήταν ικανό γιά τό πάντα και ότι μπορούσε έξ ίσου εύκολα νά έξελεγγί και νά διαβάξή άρχαία κείμενα, όσο και νά λήνη θεωρήματα. Ό γεωμετρής αυτός όταν τόν έπιασε ή μανία τών αυτογράφων έπεσε στα χέρια κάποιου Βραίν Λουκάς ονομαζομένου, ό όποιος θά ήταν χωρίς άλλο ό βασιλεύς τών φαρσέρ, άν όί φάρσες του ήταν άδώς και άν, κοροϊδευοντας τόν σοφό δέν τον έκλεβε συγχρόνως αίσχρά.

Λοιπόν, ό Βραίν Λουκάς αυτός πούλησε στό μαθηματικό μας, άντι διακοσίων χιλιάδων φράγκων, αυτόγραφες έπιστολές—όπως τις έλεγε—τό Περικλέους προς τήν Άσπασία, της Κορνηλίας της χήρας του Προμηθέου, του Βρούτου, της Κλεοπάτρας προς τόν Κάισα, του Νέρονος κτλ !... Μέσα σ' αυτές τις έπιστολές περιείχαντο διάφορες άνωωτες λεπτομέρειες της ιδιαιτηκής ζωής τών ιστορικών αυτών άνδρών. Ό Σάολ τά ελχε χάσει. Μιά μέρα ό Λουκάς του πήγε μια έπιστολή της Μαρίας Μαγδαληνης προς τό Λάζαρο. Μόλις τήν ελδε ό γεωμετρής μας λιποθύμησε από τή συγκίνησή του !

Τό πράγμα δέν θά ελχε και τόση σημασία, άν ό Σάολ κρατούσε μονάχα γιά τόν έαυτό του τις ιστορικές άποκαλύψεις που έβγαζε από τά αυτογράφα του και τις παρασθήςαις του. Μά έστρεψε νά τις άνακωίσωσι και στους άλλους συναδέλφους του της Άκαδημίας. Έκτεινος στό τέλος δέν κρατήθησαν και άπεκάλυχαν τήν άλήθεια. Ό μαθηματικός μας γελοιοποιήθηκε και ή ύπόθεσις κατέληξε στα δικαστήρια.

Και τό νά σκαρώση κανείς μιά φάρα σ' ένα σοφό, κάτι τρώγεται. Μά τό νά ξεπατήση κανείς μιά δλόκληρη Άκαδημία ! Καί όμως μιά φορά συνέβη κι' αυτό. Η Βασιλική Έταιρία του Λονδίνου ελχε άρνηθή κάποτε νά συμπεριλάβη μεταξύ τών μελών της τόν δόκτωρα Χιλάλ. Αυτός γιά νά έδικηκίθη έστειλε, μέ τό όνομα κάποιου άνυπάρκτου άπαρχαϊκού γιατρού, στήν Γραμματεία της Άκαδημίας τήν ακόλουθη ανακοίνωση : «Πρό όλιγων ήμερών μου παρουσιάστηκε κάποιος ναύτης, ό όποιος ελχε σπασμένο τό πόδι του στα δύο. Άμέσως μου ήλθε ή ιδέα νά εφαιρόμασ τά δυο σπασμένα κομμάτια και νά τά κολλήσω μέ άσφαλτο. Τά άποτελέσματα της θεραπείας μου άπέτυχε ήσαν μοναδικά και περιφημα.»

Έκείνη τήν έποχή άρχιζός ελχε έκδοθή στό Λονδίνο ένα βιβλίο επί τών θεραπευτικών ιδιοτήτων της άσφάλτου. Η Βασιλική Έταιρία του Λονδίνου, μόλις έλαβε τήν έπιστολή, συνήλαθε άμέσως σέ δημοσία συνέλευση, κατά τήν όποία άνεγνώσθη και έσχολιάσθη ή έπιστολή. Ό πό περίφημο έπιστήμο ες έξήγησαν κι' έδικαιολόγησαν τό περίφημο αυτό φαινόμενο. «Ήσαν μάλιστα έτοιμοί νά τυπώσουν και ένα σχετικό βιβλίο, μέ όλα τά ύπερ και κατά της άπόψεως, όταν έξαφνα έλαβαν και δεύτερη έπιστολή από τό γιατρό στήν όποία τούς έγραψε : «Συγχωρήστε με, κύριοι, αλλά ληρόμνησα νά σάς γράψω στήν προηγούμενη έπιστολή ότι τό πόδι του ναύτη μου ήταν εύλινο !...»

Μπορείτε τώρα εύκολα νά φαντασθήτε τί άντικείμενο ειρωνίας και κοροϊδίας έκ μέρος του τυπου έγιναν όί άκαδημαϊκοί μετά τήν άποκαλύψη αυτή...

Υπάρχει μιά κατηγορία φαρσέρ, ό όποιοι θά μπορούσαν νά όνομασθουν ό μακάβριοι φαρσέρ. Αυτοί δέν έχουν καμιά πρόθεση νά σάς ξεπατήσουν μέ τις φάρσες τους. Άπλώς θέλουν νά σάς εφαιρίσουν. Ένας άπ' αυτούς ήπηρες κι' ό Γκιουλιό ντε Λά Ρενιέρ, ό περίφημος κλοπαφάν, Παρέδθε συμπόσια μέσα σέ αιδούσες διακοσμημένες φανταστικά και φωτιζόμενες από τέσσερες νεκρικές λαμπάδες, που, άντι κηροπήγιων, σσηρίζονταν σέ κρυσά άνθράκκινα. Οί συνδαιτημένες συγκεντρωνόντουσαν στό τραπέζι μέ τόν ήχο καθάνων που χτυπούσαν πένθημα. Τό τραπέζι έμοιαζε μ' ένα μεγάλο λωρίωμα, τά ποτήρια ελχαν σχήμα δακρυδούχου δοχείων, καθ' όλο δέ τό διάστημα του γευματός ή μουσική άνέκυρνε διάφορα νεκρώσιμα ήμβριασμα.

Κάποιος άλλος φαρσέρ έστειλε κάποιε τόν υπάλληλο κάποιου έργολάβου κησίδων σέ δυο γηγές γεροντοκόρες λέγοντάς του ότι ή μιά άπ' αυτές ελχε πεθάνει. Ό υπάλληλος έφτασε στό σπίτι έχοντας τόν άμο του φέρετρο. Μόλις τόν ελδαν ή δυο γυναίκες

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ευθύμος, γλετζές, φαρσέρ, έρωτοπαθής. Διακόσιες δραχμές γιά ένα μελόδραμα. Η φιλοσοφία του πατρός και του υιού Ροσσίνι. Ό πρώτος του έρωας. Πώς τούς κυνήγησε ό δίκαιος μέ τό σκουπέζυλο ! Όπου άφήνει τις φιλενάδες του σύζυλες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ό διάσημος Ίταλός μουσοουργός Ροσσίνι, ό συνθέτης του «Κουρέως της Σεβίλλης» και του «Γουλιέλμου Τέλλου» ήταν από τούς άνθρώπους εκείνους που περνούσαν εύθυμα τή ζωή τους, που εινε διαρκώς ευδιάθετος και γεμάτος κέφι. Του Ροσσίνι του άρεσαν έξαιρητικά ή καλοφαγία, τά άστειά και ή φάρσες.

Ήταν ακόμα δεκατοχτώ χρονών όταν εκπαίθηκε στό θέατρο «Σαν Μοιζές» της Βενετίας, τό πρώτο του μελόδραμα, ή συναλλαγματική του Γάμου, ή όποία ελχε σημαώσει τότε θραμβευτική έπιτυχία, και γιά τήν όποία, σημειωτέον ό Ροσσίνι, έπηρε έφ' άπαξ τό γλιόχρο ποσόν τών διακοσίων φράγκων !

Μολταυτα ό Ροσσίνι έμεινε κατευχαριστημένος καίτη έπομένην της προμερίας του πρώτου αυτού έργου του, έστειλε ένα γράμμα στήν μητέρα του γιά νά της άναγγείλη τήν έπιτυχή του. Στο φάκελλο έγραψε τήν ακόλουθη διεύθυνση : «Προς τήν κυρία Ροσσίνι, τήν μητέρα του διασημου μαύστου. Είς Βολωνίαν !...»

Φαίνεται δέ ότι τήν πρώιμη αυτή δοξομανία τήν κληρονόμησε ό Ροσσίνι από τόν πατέρα του, ό όποιος ήταν ένας άσημος χορευτής. Μολταυτα συνήθιζε νά υπογράφεται ως έξης : «Γκιουλιέττε Ροσσίνι, μέγας μουσικός, πατήρ της μοντέρνας ιταλικής μουσικής !»

Τήν άρχη του σταδίου του ως μουσικού τήν έκανε ό Ροσσίνι στό μουσικό θέατρο της κομποπόλεως Φάνο, όπου έπαιξε μέ μασσοβιόλα. Τότε άρχιζός ελχε και τήν πρώτη του έρωτική περιπέτεια. Άρσαιο, κομψός και έξυπνος καθώς ήταν, εκίνησε τήν συμπάθεια κάποιας κυρίας, καλής κοινωνικής τάξεως, ή όποία παρακολούθησε τήν παράστασι κάθε βράδυ καθήμενη σέ διακεκριμένη θέση. Ό Ροσσίνι ήταν πολύ τολμηρός σίς γυναίκες και κατόρθωσε νά προσγγίση άμέσως τήν κυρία αυτή και νά τήν πείση νά του όρίση ένα ραντεβού μέσα στήν εκκλησία Παναγία ή Καινούργια, πίσω από τό εξομολογητήριο. Συναρτηθέντες εκει συγκινήθηκαν τόσο, ώστε έμειναν βουβόι γλυκοκυττάροντας άλλάξ ό ένας τόν άλλον. Τό άθώο αυτό ραντεβού έδοκανδάλισε τό διάκο της εκκλησίας, ό όποιος τούς εκνήγησε τέλος μ' ένα σκουπέζυλο και τούς έδιωξε !... Η πρώτη αυτή έρωτική περιπέτεια του Ροσσίνι έγινε άθιμηρον γνωστός στους θεατρικούς κύκλους, και τό ίδιο βράδυ στήν παράστασι, ό κομψός του θιάσου άρχισε νά τήν διηγείται από τή σκηνή στο κοινό, τό όποιο ελχε ξεκαρδιωθή κυριολεκτικώς στα γέλια !

Ό μέλλον διάσημος μουσοουργός φουχρίστηκε τόσο άπ' τήν άναίδεια του κομψού ώστε σήκωσε επί τέλους τήν πασαβόλα του και τό τήν έπασσε στό κεφάλι, και τόβηλε στα πόδια !... Άπό τό βράδυ δέ αυτό δέν έμφανίστηκε πλέον στό μικρό θέατρο του Φάνο.

Τό πρώτο αυτό έρωτικό ρεζιλίμη δέν άπεγοίτησε τόν Ροσσίνι, ό όποιος ήπηρες πράγματι κατακτητής γυναικείων καρδιών. Όταν ήταν είκοσι έτεςε και βρισκόταν στήν Βολωνία, παρουσιάστηκε μιά μέρα στό σπίτι του κάποια φιλενάδιος του από τό Μιλάνο. Ό Ροσσίνι τήν ύποδέχθηκε τρυφερά. Σε λίγο όμως νάσου κι' έμφανίζεται και μιά άλλη φιλενάδα του, πρηνήπισσα αυτή. Τι νά κινή ό μουσικός μας ; Άκλόυστα και άφελέστατα κήθηκε στό πιάνο, έπαιξε κάποια άρια και έπειτα σπρώθηκε, έκανε μιά ύπόκλιση κι' έφυγε άρήνοντας και τις δυο φιλενάδες του σύζυλες !...

Στά 1817 όταν έγραψε τήν «Κίσα κλέφτρα» ήταν έρωτευμένος μέ τήν πρωταγωνίστρια του θιάσου, ή όποία όμως έδειχνε περισσότερο προτίμησι στον βαρύνοντο Γκάλλι. Ό Ροσσίνι έξήγησε τόν Γκάλλι και έπειδή ήσερε ότι ή φωνή του ήταν τέτοια που σέ ώρισμένες νότες στοναρίζε, όταν έγραψε τό μέρος του βαρυνόντου έβαλε σκοπιμώς μέσα πολλές άπ' τις νότες αυτές. Έτσι, ό δύστηνος ό Γκάλλι όταν τραγουδούσε τό μέρος του έσημειώσε τρομακική άποτυχία και άποδοκιμάστηκε παταγωδώς από τό κοινό. Η άποτυχία του αυτή ελχε αποτέλεσμα νά τόν εγκαταλείψη ή ώραία πρωταγωνίστρια και νά πείση εις τάς άγνάλας του θραμβεύσαντος διαβολο-Ροσσίνι !...

Λίγο έλειψε νά πεθάνουν στ' άλήθεια από τό κακό τους. Έκτεινος όμως τούς άπάντησε άπαθέςτατα : «Άστε δέν έπεθάνατε ;... Συχωράτε με τότε !...»

Θά μπορούσαμε ν' αναφέρουμε έδώ ένα πλήθος παρόμοιες φάρσες, αλλά δύστηνος ό χώρος δέν μάς άπαρκει. Γιά σήμερα φτάνουν αυτές.

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΩΝ—Η ύποδοχή ενός νέου μαθητού στο άτελλέ ενός γαργάφου από τούς άλλους συναδέλφους του.